

НОВОТО В МОЯ ЖИВОТ

Свидетелство във видеовръзка от Хайфа, Израел, на Хусам Абу Сини, ръководител на общността на Движението в Светите земи, в Първия ден от новата година на СЛ-Ломбардия

Добър ден на всички, аз съм Хусам. За тези, които не ме познават, ще кажа, че съм католик, арабин, израелец, с палестински произход. Сложно е... Работя като онколог, роден съм и съм израснал в Назарет и живея в Хайфа, град на брега на морето в Северен Израел, със съпругата ми Киара, която е италианка, и двете ни малки деца.

Запознах се с Движението през 2008 г., докато учех медицина в Торино. Срегнах група хора по време на университетските избори. Беше много деликатен период в живота ми, когато бях решил да напусна университета, защото се чувствах самотен. Но точно тогава се запознах с тези хора, по-специално едно момче, което по-късно стана най-добрият ми приятел и ми кумува на сватбата, който ми подари „Религиозното чувство“ на арабски език. Когато се прибрах вкъщи, прочетох тази книга. Отначало не беше лесно, прочетох я цели два пъти, но разбрах, че въпросите, за които говори, са тези, които преживявам аз, и си казах: „Ако това момче ми е подарило тази книга, то има причина: защото ме иска там“. След това се върнах в Торино, завърших медицина и благодарение на тази среща сега съм лекар и съм тук, за да ви говоря.

При срещата с тези хора аз разбрах, че има друг начин за справяне с нещата, има любов, която е безвъзмездна към мен, и от мен се иска само да ѝ отвърна. И така, през 2016 г. завърших университета и реших да се върна у дома, в Светите земи, с идеята да занеса красотата и пълнотата, които бях срещнал в Италия, на християните тук, на хората, които живеят тук, за да могат да видят това, което аз бях видял. Имах и онази „идеологическа“ позиция, която имат почти всички тук: ние, християните, ние, арабите, сме тук отпреди и трябва да останем тук. По време на пътуването, за което сега ще ви разкажа, ще разберете, че тази идея – която е идеологическа – се срива веднага, при първата буря, преди всичко за мен. Това, което разбрах при всички събития, за които ще разкажа, е една фраза, която монсеньор Паоло Мартинели, апостолически викарий на Южна Арабия, ни каза на Асамблеята за Близкия изток, а след това и на Международната асамблея на ръководителите: „Да си на мисия, означава да си изпратен от някого, при някого, с някого“. Бях разбрал това още при срещата в Торино, но го разбрах още повече по-късно, бидейки тук, защото първото нещо, което направих, когато се върнах, беше да потърся общността на Движението. Така че

започнах да прекарвам време с тях, но после лека-полека се отдалечих малко, за да се посветя на работата си. Но не бях толкова щастлив, колкото в Италия, заради онази пълнота и красота, за която ви разказах. Един ден приятели от общността ме поканиха на вечеря и аз исках да отида, защото ми липсваха. Но докато отивах, през целия път си казвах: „Сега ще започнат да ми казват: „Къде беше? Защо не дойде повече, не се появи? Каза, че това е първото нещо, което си потърсил...“. Вечерята беше във Витлеем и когато пристигнах, не исках да влизам, исках да се прибера вкъщи; преди да се кача по стълбите, си казах: „Не, не, сега ще се разсърдят...“. Влязох и там беше един наш приятел, Еторе, един *memor Domini*, който е бил тук двадесет години, който, щом ме видя, ме прегърна и ми каза: „Липсваше ни!“. Тази прегръдка беше много показателна за мен. Казвах си: „Къде можеш да намериш такава прегръдка?“. И до ден днешен нося тази прегръдка със себе си. Наистина, когато през 2018 г. ме помолиха да поема ръководството на общността в Светите земи, веднага се съгласих, защото това беше начинът, по който можех да отвърна на любовта, която получавам непрекъснато.

Разказах ви тези два факта, за да разберете какво казах в началото, повтаряйки думите на монсенъор Мартинели: „Изпратени от някого, при някого, с някого“. Тази година – годината на войната – беше много важна за мен. Аз лично предприех много стъпки, а цялата общност също предприе много стъпки.

На 7 октомври 2023 г. бяхме на почивка. За първи път я направихме в началото на годината, а не в края, точно за да съвпадне с Първия ден от новата година на живот на общността. Ще ви обясня сложността на нашата общност, която е смесена: тук сме аз, съпругата ми и децата ми, а аз съм израелец арабин; има още едно арабско-израелско момиче; едно момче италианец, което прави докторат в Хайфа; няколко *memores Domini*, които живеят в Йерусалим; четири палестинки от Витлеем и две други момичета католички, говорещи иврит. Почивката ни беше от 6. до 8 октомври в едно малко селце на име Абу Гош, на двайсет минути северно от Йерусалим. Започнахме на 6-ти с въвеждането, игрите, хубавото време, хубавата природа... Събудихме се на 7-ми с всички видеоклипове и новини за това, което се е случило в кибуците край Газа. Веднага настъпиха моменти на смут, на тревога. Заедно с нас бяха четирима души, дошли от Италия, за да ни придружават, включително нашият *visitor*, и в началото решихме да продължим почивката, защото така или иначе не можехме да се измъкнем оттам: чувахме ракетите, бомбардировките и започнахме да молим заедно утренията. Това беше първият важен момент за мен: там разбрах, че единството е дадено от обстоятелствата, да, но ние бяхме единни, защото всички гледахме в една и съща посока. Порази ме много една фраза, която кардинал Пиербатиста Пицабала,

нашият патриарх, написа до цялата епархия: „Там, където има безпорядък, само Бог може да въведе ред“. Този ден можеше да бъде най-неподреденият в нашата история, но вместо това той се разви с невероятна подреденост. Само Бог можеше да го подреди и всички ние го забелязвахме, всички гледахме в една и съща посока. Докато провеждахме Първия ден, който изтеглихме сутринта, на триста метра от нас (а с нас имаше деца!) падна ракета. Беше прекрасно как всички влязохме в бункера, с невидан ред, като семейство: арабинът питаше за евреина, евреинът питаше за арабина. Наистина се открихме като братя, които са на почивка заедно. Следобед, за да намалим малко напрежението, играхме игри, докато не дойде новината, че контролно-пропускателните пунктове между Йерусалим и Витлеем могат да бъдат затворени за неопределено време. За тези, които не знаят, между Израел и Палестина има стена и палестинците се нуждаят от специално разрешение, за да преминат през контролно-пропускателните пунктове. Ако останат затворени за неопределено време, те ще останат блокирани в Израел, без да могат да се върнат при семействата си. Затова отслужихме набързо Литургия и си тръгнахме. Една наша приятелка от Витлеем, докато си тръгваше, със сълзи на очи ми каза: „Трябва да се прибера у дома, семейството ми е там, но не искам да изгубя силата, която преживяваме тук“. Прегърнах я и ѝ отговорих: „Виж, всичко не свършва дотук. То започва оттук!“. И един наш приятел, дошъл от Италия, каза: *We are one*, „ние сме едно“. Това беше девизът ни през цялата година, а после ще ви кажа защо.

Прибираме се вкъщи, а тогава все още не знаехме къде отиваме, и продължаваме напред, без да знаем. Десет дни след началото на войната кардинал Пицабала призова за ден на пост и молитва. И това ме поразих толкова много: присъствието на Пицабала през тези месеци беше фундаментално, решаващо за мен и за нашата общност, защото той беше единственият, който призова за мир между два народа, които крещяха за отмъщение. В писмо до цялата епархия той написа: „Христос победи света, като го обикна“, и това трябва да ни вдъхне смелост да кажем кои сме ние. Аз, благодарение на това, което ви разказах одева – от първата среща до момента, в който се върнах, и прегръдката на Еторе, до онази почивка, – разбрах, че Христос ме е победил, като ме е обикнал, като ми е предложил любовта Си и е поискал от мен само да ѝ отвърна. Това трябва да ми вдъхне смелост да ида и да кажа кой съм.

В този ден на пост и молитва със съпругата ми отидохме на литургия, беше вторник вечерта и бях много впечатлен, че църквата е препълнена, защото при нас хората обикновено ходят само в неделя: там открихме, че сме част от един народ, народ, който вика за мир. И поради тази причина – първоначално по молба на съпругата ми, а после след като го

обсъдихме заедно – решихме да изтеглим Кръщението на дъщеря ни Марта, която тогава беше на четири месеца. Първо: защото, обсъждайки го с приятели, се страхувахме, не знаехме как ще се развият нещата. Второ: защото искахме дъщеря ни да бъде част от този народ. И трето: за да я поверим на Единствения, Който ни даваше надежда във време, когато липсваше надежда за страната. Кръщението беше прекрасно: отслужихме го тук, в Хайфа, в малък параклис на католиците, говорещи иврит (енорийският свещеник е италианец и през годините станахме приятели), а обредът протече на три различни езика: италиански, арабски и иврит. Винаги казвам на моите приятели: „Намерете ми място, в тази ситуация, където тези три езика да се срещнат едновременно!“. Беше наистина голям празник да поверим дъщеря си на Единствения, Който ни даваше надежда в този момент. Казвам също – като баща, – че най-красивата форма на любов, която можеш да дадеш на детето си, е да го повериш, защото ако любовта не е такава, има нещо нередно. Там все повече разбирах, че една любов характеризира живота ми, която ме съпътства в работата, която върша.

Работя като онколог в болница тук, в Хайфа. Това е смесена болница, в която има евреи, араби, християни и мюсюлмани. Затова обстановката е доста напрегната. Важен разговор проведох със секретарката си, която е арабка мюсюлманка и на която разказах за срещата си с Движението чрез един приятел, който ми беше подарил „Религиозното чувство“. В един момент тя ми казва: „Но как успяваш да говориш винаги с всички и да казваш това, което мислиш, без да дразниш? Може би дори разбираш другия?“. Казвам ѝ: „Виж, основателят на нашето движение, за когото ти разказах, ни е казал, че да обичаш различните, е възможно само ако ти си обичан. А аз получавам тази любов през цялото време“. При което ме пита: „Това го разбра от книгите на този основател ли?“. „Не само, не. Разбрах го, общувайки с приятелите си.“ А тя: „Но съществуват ли такива приятели?“. Там разбрах, че светът е жаден за нашето приятелство, за това, което преживяваме ние. Започнах да разбирам все повече, че сме тук не защото сме били тук преди, а заради една задача, за да известим на света това приятелство, за което той наистина жадува.

Ще разкажа друга история, който се случи с мой пациент евреин, починал на 28 април. Този човек, към когото много се привързах, имаше рак на белия дроб с разсейки. Опитах всичко с него (химиотерапия, лъчетерапия, имунотерапия, операция на гръбначния стълб), но всичко се обърка, болестта прогресира и аз се чувствах малко неудачник по отношение на него. През последната седмица от живота му съпругата му ми се обади: „Виж, вече не издържа, той постоянно е на легло, неуправляем е. Какво ще правим?“. Казах: „Доведи го при мен в болницата, аз ще го приема. Знаем накъде отива, нека умре с достойнство“. Така че го заведох направо в отделението, отидох да го видя, а той ми каза:

„Благодаря за всичко, което направи за мен“. Аз вътрешно негодувам: „Всичко се обърка!“.

На следващия ден, в седем часа сутринта, първо отивам да го видя и научавам, че е изпратил жена си да купи подаръци за децата ми. Казвам му: „Но ти знаеш накъде отиваш, защо направи това?“. А той: „Много добре знам накъде отивам, но благодарение на теб погледнах на болестта по друг начин“. Там веднага се появи още едно напомняне за мен: аз не съм там, за да лекувам (искам да излекувам всички!), а съм там, за да предам нещо друго. И този човек умря щастлив.

Онази сутрин излизам от стаята с двата подаръка за децата ми, с онова напомняне, което ме е „зашлевило“, и виждам един фелдшер, с когото сме приятели от пет години. Той, винаги, когато спорим, особено за войната, ми казва: „Имаш жена италианка, Италия е най-красивата страна на света, бягай! Какво правиш тук? Защо стоиш? Можеш да си тръгнеш...“.

Същия ден той ме вижда, разказвам му за пациента и ми казва: „От пет години се опитваш да ми обясниш защо искаш да живееш тук. Днес разбрах. Трябва да останеш тук“. Всъщност, ако оставаме, то е заради една задача, много голяма задача.

Докато откривах все повече Неговата любов, откривах все повече и стойността на нашата общност: тази година с изненада открихме, че сме като семейство, братя. Започнахме да правим някои неща заедно. „Ангел Господен“ всеки ден в един часà, което за мен е много важен момент, в който спираме, за да си спомним какво ни обединява. А и Училището на общността всяка седмица (макар и онлайн) и даването на общностна оценка, оценка, изживяна в общение. Също така стигнахме до идеята веднъж месечно да организираме ден на съжителство. Как открихме, че сме братя? Братята не се щадят един друг, не става дума за това, че просто се „прегръщат“; братята се гледат в лицето. Както вече казах, нашата общност не е лесна, тя е смесена и търкания между различни хора винаги има. Ще разкажа само за едно обаждане, което преживях с три палестинки по повод на много възникнали проблеми: обаждането, в десет часà вечерта, започна с гневен тон („Искаме нещата да са така!“) и в един момент и аз се ядосах: „Защо се занимавам в десет и половина да говоря с вас? Защото ви обичам! Вие сте от основно значение за пътя, по който вървим, защото сте първото напомняне за мен. Както и останалите са от основно значение“. И те ме питат: „Но как да живеем по този начин?“. „Чрез принадлежността към дадено място.“ А те: „Но как можеш да принадлежиш все повече и повече?“. „Има начин: да се запишете в Братството.“ А те, и трите заедно: „Искаме да се запишем в Братството!“. Това ме поразя толкова много, защото в определен момент решавах да отвърнеш на тази любов: вместо да постъпваш така, както прави светът, ти решавах да отвърнеш на тази любов.

Ще прочета само откъс от една „настолна беседа“, в която дон Джусани казва: „Който вярва в Исус, бива обзет от силата на Христовата тайна, бива въведен в Неговата личност и по този начин става едно тяло, в буквалния смисъл на думата, и това тяло се разширява, предназначено е да се разширява, да бъде плодовито. Връзката между Христос и компанията, в която е Той, прави тази компания плодородна: тази компания е предопределена да завладее света, да притежава света“. И след това продължава: „Не е чувство това, което ни обединява, не е обществено явление, което се изразява, а е Тайната на битието, която се казва по нов начин [...]. И тази компания с Христос е предназначена да бъде плодотворна, тоест да навлезе в целия свят. С разширяването ѝ става все по-очевидно, че в рамките на човешкото общество тя представлява народ: това е различен народ; народ, който възприема, замисля, преценява, обича, решава и осъзнава по различен начин“ (*Una presenza che cambia*, BUR, Milano 2004, p. 368; превод наш).

Всъщност бих искал да завърша точно така, както започнах: „Изпратен от някого, при някого, с някого“ е това, което характеризира живота ми. Това е новото в моя живот, което ме прави повече мъж, повече баща за децата ми, повече съпруг за съпругата ми, повече онколог за пациентите ми и повече приятел за приятелите ми. Благодаря ви.